

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CONSERVADORS Y REFORMISTAS

o fa molts dies la plana major del partit reformista de Barcelona capitanejada pèl Sr. Sedó y la torna (la torna del Sr. Sedó esen Tort y Martorell) va presentarse al Govern civil, ab molta prosopopeya, ab gran solemnitat, ab lo front alt y trepitjant fort, y ja en presencia del Sr. Vivanco, lo cap de colla va dir:

—«Senyor governador: aquí som perque hem vingut. Tota vegada qu' en Romero Robledo forma part del govern, y nosaltres hem format sempre part de 'n Romero Robledo, resulta de aixó que ha arribat la nostra.

»Per consegüent tenim l'honor de oferirnos a vosté y al govern que fan dignament vosté representa, en tot y per tot.

»Si per algún districte li falta candidat, disposi de nosaltres; si per algún ajuntament li falta arcalde, nosaltres lo traurém de apuros.... Y á propòsit de corporacions municipals, no olvidi, senyor governador, que son moltes las de aquesta provincia que no poden anar ni ab rodas, per qual motiu tenim lo deber de recordarli que nosaltres estém disposats á moralisarlas per aquell sistema qu' hem empleat sempre, y que ha fet que al cessar en lo desempenyo dels càrrechs edilicis, digués tothom: «Amigo, quin gran buyt han deixat los reformistas!»

Si no aquestas precisas paraulas, cosa impossible de transcrierelas textualment, ja que ningú va pendre d' ellas notas taquigráficas, aquest esperit va predominar en lo discurs pronunciat pèl Sr. Sedó, al presentar la colla reformista, al representant del govern en la provincia de Barcelona.

Y mentres tal entrevista tenia efecte, se conta que D. Manuel Planas y Casals, amo del auca fins ara, sentia una gran formigó á las pantorrillas.

Dintre de la politica menuda que avuy se practica ab exclusivisme absolut, lo pas donat pèls reformistas de Barcelona té una gran importancia...

Los reformistas tenen fama de hàbils y poch escrupulosos, y han de poder poch ó han de anular completament la influencia dels conservadors planistas. Tenen en favor seu una ventatja: la de arribar de fresch al camp de la situació. Los elements conservadors están cansats, aburrits, desacreditats; han destruït per complet la seva antigua fama d' homes serios, s' han revolcat en lo fanch de la ilegalitat y l' escàndol, han

jugat tot lo temps ab lo més asquerós caciquisme, y avuy ja no poden aguantarse.

Els dirán sens dupte:—¿Pero qué poden fer los reformistas que no ho haguém fet nosaltres?

Y 'ls reformistas contestarán:—Precisament la vostra manera de procedir constituïx una usurpació manifesta del nostre sistema. Nosaltres varem inventarlo y avuy reivindicuem la patent de invenció. Invenció nostra es la industria de fer eleccions, de destituhir ajuntaments, de repartir prebendas, d' escorre 'l país fins á la médula. Vosaltres fins ara no héu sigut més que falsos reformistas: los verdaders som nosaltres. A cadascú lo seu. Per lo tant si volén seguirnos, poséuvos á la quá.

Y 'ls reformistas tenen rahó.

Cada temps necessita als seus homes, y 'l temps á que hém arribat imposa 'l predomini dels amichs de 'n Romero Robledo.

Avuy l' opinió pública está fastiguejada y aburrida.... Ja 's pot fer la monstruositat que 's vulga: ningú diu res, ningú 's queixa. L' esperit popular está alertat, y ni que l' trepitjin s' adona de res.

Epoca propicia es la present per tots aquells homes que no 's parin en barras y fassin inscriure alrededor del seu escut, lo següent lema: *Qui no té vergonya, tot lo mon es seu.*

De aquí, precisament, arranca la forsa lògica que enrobusteix als reformistas. Lo mànech de la paella 'ls toca de dret, y 'l Sr. Planas y Casals no tindrà més remey que renunciar á empunyarlo.

Ja avuy se troba que 'l terreno li falta.

Ell, l' home que tot ho podia, que res li era imposible, está sufrint desenganys á trompóns, l' un darrera del altre.

Ell sostenia al arcalde de Sant Andreu de Palomar, y van enviarli á passeig.

Ell se desviava per amparar al arcalde de Gracia, un' altra de las sévas hetxuras, y l' arcalde de Gracia ha sigut suspés y entregat als tribunals.

La mateixa amenssa se cerneix actualment sobre tots los arcaldes afectes al heréu Pantorrillas, existents en los pobles del Plá de Barcelona; y á la capital mateixa 's buscan madis y 's forjan combinacions perque la vara de arcalde primer qu' empunya 'l Sr. Porcar, vaji á parar á las manetas del Sr. Tort y Martorell.

Fins hi ha qui suposa que ja s' han donat ordres de que la cadira que ha de figurar en lo Consistori nou, siga sustituhida per una trona, que permeti al present arcalde nou arribar á la taula presidencial.

Als conservadors, sistema Planas y Casals, ni 'l recurs los queda de apelar á la opinió pública. Ells l' han amordassada, ells l' han trepitjada, ells l' han morta.

Molts dels actuals planistas, ni la formalitat tindran de sostenir al seu pare y padri, y á grans collas aniran á pendre hostatje entre 'ls reformistas. Una gran desserció s' inicia ja en lo Sanhedri de la Rambla de Santa Mónica.

—¿Ahont anéu, noys?

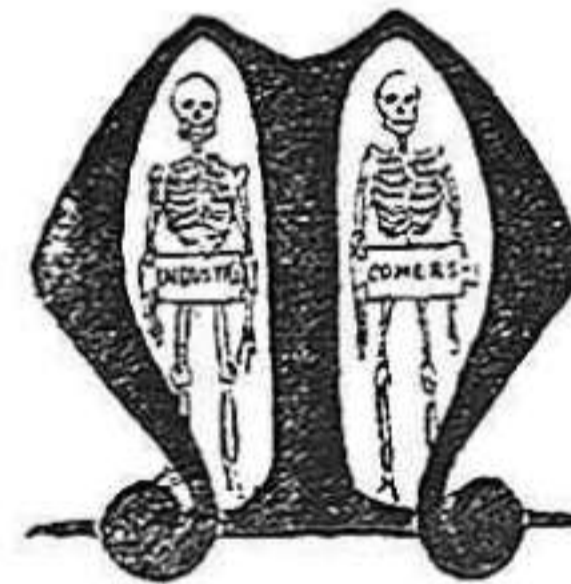
—Allá ahont guisan.

Los millors principis conservadors son los que se serveixen á la taula.

Estém, donchs, en vigílias de un gran espectacle.

No 's tracta, com algú podria presumir, de una tempestat dintre de un vas d' aygua. L' aygua clara es neta. De lo que 's tracta aquí es de una batalla de cuchs dintre de un formatje.

P. K.

E semblá que l' Institut de Foment del treball nacional s' ha anticipat una mica, felicitant al govern per haver donat á llum las novas tarifas arancelarias.

A primera vista semblan realment inspiradas en un criteri proteccionista; pero tenen un defecte capital: lo defecte de no

ser fillas de la voluntat del país: lo defecte de haver nascut en lo quarto fosch ahont los ministres elaboran las sévas combinacions.

¿Y qué saben los homes que avuy regeixen á la desventurada nació espanyola, de las verdaderas necessitats de la industria, de l' agricultura y de la producció en general?....

A saberho, haurian fet una reforma armónica y ben trabada, y no com ara un cent peus, gracias al qual unas industrias s' engreixan á expensas de las altrás.

Pero fins suposant qu' en la confecció dels nous aranzels hagués presidit l' acert més laudable ¿no s' han fixat los senyors del Institut del Foment del treball nacional, en la facultat que 'l govern se reserva de modificar las tarifas á la mida del seu gust, sempre que aixis ho estimi convenient, per concertar tractats de comers ab las nacions extrangeras?

Aixó sol constituïx un perill permanent, que fa posar la pell de gallina.

Perque aixó es la dictadura económica confiada á uns governants desatentats, que may han conegut respectes quan s' han proposat sortirse ab la seva.

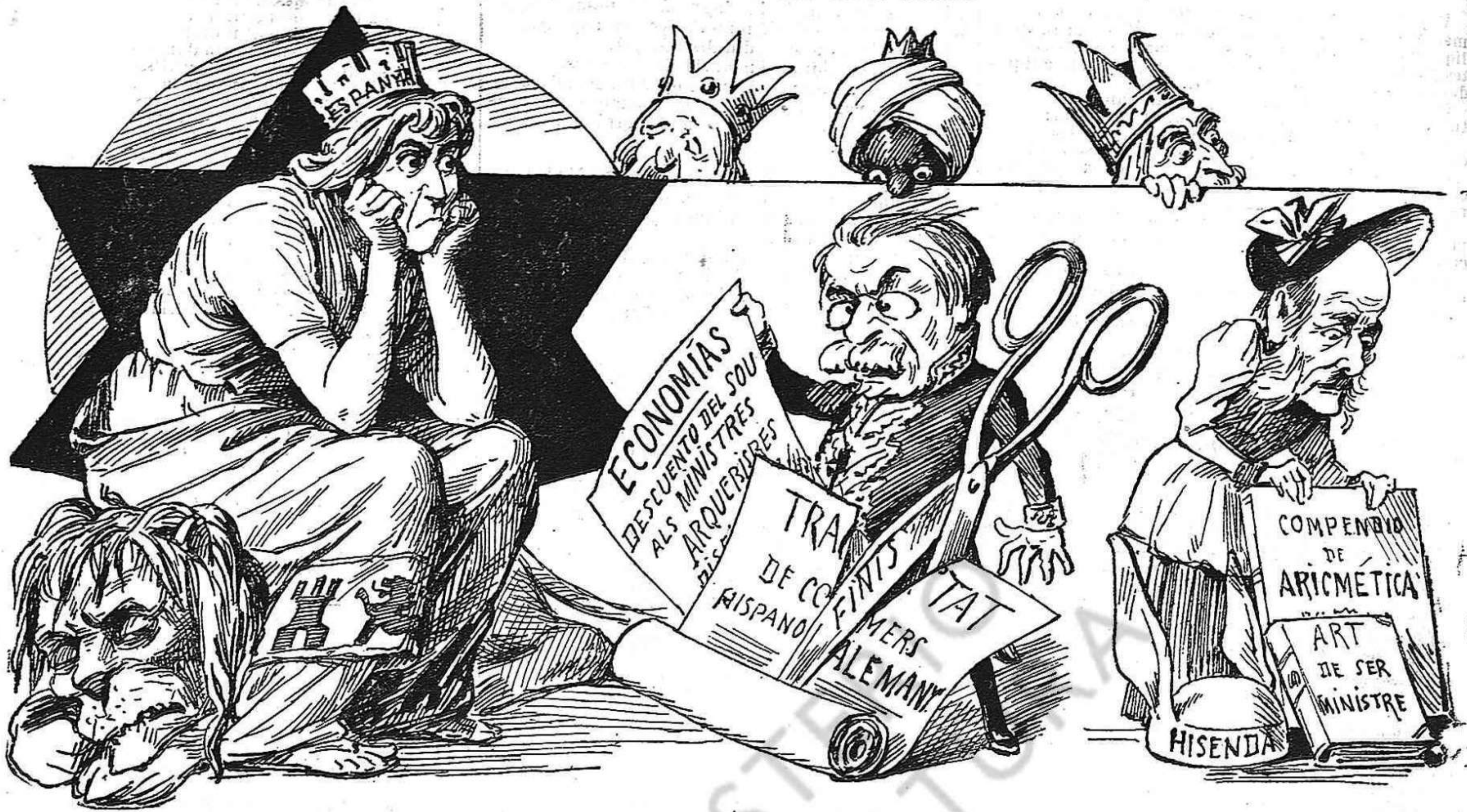
Ja veurém al últim á que queda reduhit lo proteccionisme de la taifa conservadora.

Fracàs com lo que ha tingut lo govern en la qüestió del empréstit, no se 'n vehuen gayres.

Necessitava 250 milions de pesetas, va demanarlas al país, y aquest no accedí á suscriure 's sino per 52 milions.

¡Pobres conservadors! Mirinlos aquí reduhits á la

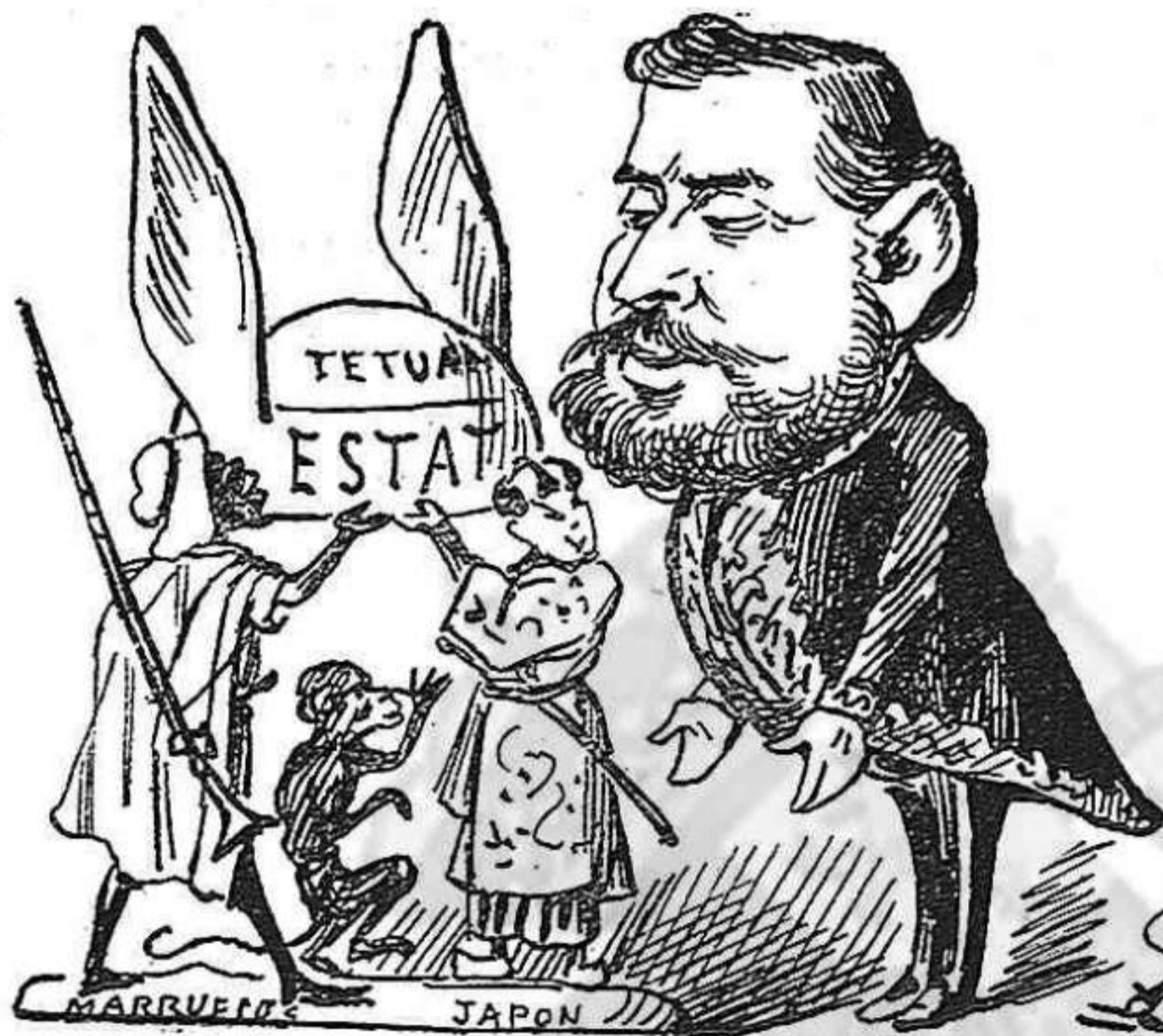
LO QUE HAN PORTAT ELS REYS

A la Espanya no li han portat res, porque lo qu' ella necessita no li poden portar los Reys.

Al grrran Mónstruo, desgracia del país, una advertencia.

A D.ª Concha la Castanyera, uns quants llibres per aná' al colégi.

Al célebre diplomàtich Tyrconel de Tetuan, un sombrero molt cayó.

A D. Paco un instrument que lo mateix pot servir per escombrar que per aixecar molta pòlsaguera.

Al ministre universal Cos Gayón unas balanzas embussadas.

Al corazonero D. Arseni, un velocipedo per passejar los 50 duros diaris que té de sou.

A D. Mateu, un' orga porque pugui cantar la palinodia ab música.

Al eminent Hereu Pantorrillas barceloni, lo resultat de haverse enfiat com una carbassera.